

[Johan Asmussen.]

sat som et mål for lovforslaget, at det skulle være smidigt — at man derved sætter sig mellem to stole. Jeg er bange for, at de samme betæneligheder, som kunne gøres gældende ved en fuldstændig, tilsyneladende frihed på dette område, også kunne gøres gældende over for tanken om en fast, men individuelt forskydelig åbningstid. På dette område må den afgørende og gensidige interesse efter min mening være, at butiksindehaveren kan yde og yder den bedst mulige service over for kunderne.

Et væsentligt led i en naturlig service må være, at kunderne ved, hvornår butikken er åben, således at der ikke opstår nogen uklarhed og forvirring om dette spørgsmål. Det må siges at være særdeles afgørende, at der ikke opstår en forvirring af den art, som der gør nu med hensyn til fredagslukningen. Som bekendt kan butikkerne holde åbent til kl. 20, men i virkeligheden ved man aldrig, om den forretning, man har tænkt sig at gå i, nu også har åbent så længe, eller den har lukket kl. 19, kl. 19³⁰ eller på et andet tidspunkt. Jeg er bange for og egentlig temmelig sikker på, at den usikkerhed og forvirring, som ville blive resultatet af fuldstændig frihed inden for det område, også og måske i mindst lige så høj grad ville blive resultatet af en gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

Dertil kommer det problem, som handelsministeren har været inde på, nemlig kontrollen. Det er muligt, at hr. Niels Westerby har ret i, at den side af kontrollen, som drejer sig om den påtænkte anmeldelse på politistationen, ville være til at overse; men jeg har da en tydelig fornemmelse af, at den anden side af kontrollen, nemlig kontrollen med, hvorvidt forretningerne nu også overholder de angivne åbningstider, kunne blive ganske uoverskuelig, hvis den virkelig skulle gennemføres. Nu kan den patruljerende politibetjent jo nøjes med at konstatere, om klokken er 17³⁰ eller 17³⁵. Efter det foreliggende lovforslag må han gå hen og kigge på den ophængte plakat i hver butik, han passerer, for at se, om denne butik nu overholder sin egen lukketid. Jeg er bange for, at alene den side af kontrollen ville medføre uoverstigelige vanskeligheder.

Handelsministeren udtalte, at man skulle

bevare de nugældende regler uændrede. Jeg er ikke sikker på, at det er en konstatering, som bør stå helt uimodsagt. Det kunne jo tænkes, at der alligevel var forhold, som trængte til regulering, at der var mulighed for visse forbedringer, sådan som forholdene har udviklet sig. Og dér vil jeg gerne pege på en ting, som, så vidt jeg forstår, har været fremme inden for handelens organisationer; det er den tanke, at man skulle fastsætte en åbningstid fra mandag kl. 12, det vil sige, at butikkerne, med visse undtagelser måske, skal holdes lukket mandag formiddag.

Bortset fra den direkte virkning, at personalet fik deres weekendfrihed forlænget med mandag formiddag, ville det sikkert få den indirekte virkning, at fredagslukningen ville blive mere fast, end den rent faktisk er i dag. Den omstændighed, at personalet kunne få lov at blive længere tid væk om mandagen, ville gøre det rimeligt, at butiksindehaveren til gengæld forlangte at få mulighed for at holde sin forretning åben til klokken 20 om fredagen, sådan som han har lov til. Jeg kunne tænke mig, at det måske kunne løse en del af de problemer, der i virkeligheden tages sigte på med det foreliggende lovforslag.

Jeg finder det fuldt ud rimeligt, naturligvis, at lovforslaget drøftes i det udvalg, der allerede er i gang med forslaget til lukkelovsændringer, og jeg går ud fra, at man under arbejdet i det udvalg vil undersøge, hvis det ikke allerede er sket, hvordan det i øjeblikket forholder sig i Sverige. Så vidt jeg ved, er man dér i gang med væsentlige lukkelovsændringer allerede her fra maj måned, og jeg har indtryk af, at man bevæger sig i temmelig liberal retning. Det ville uden tvivl være interessant at få det nærmere oplyst under udvalgsarbejdet.

Og så kan jeg ikke nægte mig den lille bemærkning til slut, at jeg håber, hr. Niels Westerby vil sende en venlig tanke til de uafhængige, når hr. Niels Westerby nu i kraft af den nye regel i forretningsordenen, som var en følge af mit partis aktion i sin tid, får ret til at deltage i udvalgsbehandlingen af det lovforslag, han har fremsat.

Resultatet af vore overvejelser fremgår jo klart af de ord, jeg har sagt her: vi kan ikke støtte det foreliggende lovforslag.